

»Er jorden ikke for blød eller for hård?« Ebbe kradser lidt i jorden med kvisten.

»Nej, nej, den er helt fin.«

»Og er der andre dyr, der bor for tæt på?« Ebbe kigger rundt og smiler lidt for sig selv.

»Nej, det er helt perfekt,« svarer Ketil.

Få meter derfra stikker Mor Kanin hovedet ud af Kaninbo. »Hej I to, har I fundet en god hule?«

»Ja, det kan du lige tro,« siger Ketil stolt.

»Ja, den er vist helt perfekt,« griner Ebbe.

Ketils tre små søstre springer ud af Kaninbo.

»Hej Ketil, skal vi hjælpe med at pynte din nye hule?«

Ketil lægger armene over kors. »Nej, det skal I bestemt ikke!«

Kaninen Ketil flytter hjemmefra

»Hold nu op med det der,« vrisser Kaninen Ketil.

»Stå nu bare stille.«

Ketils ene søster forsøger at sætte en blomsterkrans på hovedet af ham.

»Jeg gider ikke det her.«

Ketil vrider og vender sig.

De to andre søstre skynder sig at sætte blomster i hans hale, mens han står med ryggen til.

»Men du bliver så fin.«

»Moar, få dem til at holde op,« råber Ketil.

»Det er fint, I lige kan lege derude, mens jeg gør rent,« råber Mor Kanin inde fra hulen.

»Lad dem nu bare, Ketil. De vil jo så gerne lege med dig.«

Ketil sukker dybt og holder op med at kæmpe imod.

»Ih,« siger de alle tre, og begynder at pynte løs.

»Det er overstået lige om lidt ... lige om lidt ... lige om lidt,« mumler Ketil for sig selv.

Blomsterkransen bliver sat ned over hans ører. Han kæmper mod trangen til at få den af.

»Jamen dog, Ketil Pyntedukke? Hvor er du fiiiin.« Egernet Ebbe står lige foran Ketil med et stort grin, der fylder hele ansigtet.

»Nej, nu er det nok,« råber Ketil. »Jeg vil ikke mere.« Han flår blomsterkransen af hovedet. Han fægter med arme og ben, for at ryste alt pynten af pelsen. »Jeg kan ikke holde det ud mere. Jeg ... jeg flytter hjemmefra ... ja, jeg gør.«

Mor stikker hovedet ud af Kaninbo. »Okay da, jeg glæder mig til at se dit nye hjem, Ketil.«

»Hun skal bare få at se, skal hun,« vrisser Ketil. Han tager fat i Ebbe. »Kom, så går vi.«

Find flere gratis historier om Skovens Venner på www.an-tons.dk

Ebbe halser bagefter, stadig med et stort smil.
»Okay, hvor skal vi hen.«

»Vi skal ud og finde mit nye hjem.« Ketil hopper hurtigt afsted. Ebbe skynder sig efter.

De er gået et godt stykke tid.
»Hvad med her omkring?« spørger Ebbe.
»Det er da et godt sted.«

»Nej,« knurrer Ketil uden at sætte farten ned.
»Vi skal meget længere væk. Væk fra dem alle sammen.«

Ebbe tør slet ikke at sige noget. Så de går tavse et godt stykke tid endnu.

Ebbe synes godt nok, at de er ved at være temmelig langt væk hjemmefra. »Hvad med her? Er vi langt nok væk nu?« spørger han forsigtigt.

»Tja, det er nok meget godt,« siger Ketil.
»Lad os se os lidt omkring.«

Ebbe finder en forladt hule i jorden. »Prøv at se her. Det er mega stort og lige til at flytte ind i.«

»Naaj,« siger Ketil. »Det er vist alt for stort.«

Ebbe kravler op i et stort træ, så han har et godt udsyn.

»Kig lige der ovre under det væltede træ.«

»Nej, nej, det er alt for rodet.« Ketil nulre det ene øre lidt.

»Det plejer du da aldrig at bekymre dig om,« mumler Ebbe for sig selv.
»Så prøv henne ved den stub der.«

»Det er alt for lille.« Ketil kigger sig lidt omkring. »Lad os gå den her vej,« siger han og peger i den retning, de kom fra.

Ebbe kravler ned fra træet og skynder sig efter Ketil. »Det er ikke nemt, det her,« siger han og sparker til en kogle på stien.

Ketil kigger på ham. »Næh, men vi giver ikke op endnu. Vi skal nok finde det perfekte sted. Jeg skal ikke hjem til de tre pynte-høns igen.«

»Du så ellers godt ud,« griner Ebbe. Han hopper hurtigt til siden for at undgå den kogle Ketil sender efter ham. »Og den der blomst, du har siddende på halen, pynter stadig godt.«

Ketil vender sig med et ryk og stirrer på halen. »Aaarhhh.«

Han hiver blomsten af og smider den efter Ebbe. »Lad os nu bare finde et godt sted, så jeg kan blive fri for de tøser.«

De fortsætter med at gå, mens de undersøger en masse forladte huler, træstubbe og hule træer.

De finder rigtig mange gode steder, synes Ebbe. Men Ketil er ikke tilfreds. Enten er hulen for lille eller for stor. Nogle steder bor der andre dyr for tæt på. Andre steder er jorden for blød eller for hård.

»Man kan jo nærmest ikke grave, så hårdt er det,« brummer Ketil.

Ebbe skraber lidt i jorden.
»Men du plejer da at kunne grave i alt.«

»Ja, men altså ikke her.« Ketil er allerede gået videre. Ebbe skynder sig efter.

»Kommer du ikke til at savne din mor?« spørger Ebbe.

»Nej da, jeg er en stor kanin nu.« Ketil kigger ned under en træstub og ryster på hovedet.

Ebbe får øje på endnu en hule, der ser forladt ud. Men det kan være lige meget. Der er jo alligevel ikke noget, som er godt nok.

De går et godt stykke tid, da Ketil lyser op i et stort smil.

»Se nu her. Det her er det helt rigtige sted.«

Ebbe stiller sig ved siden af Ketil. Han kigger på det gamle halvt væltede træ, som Ketil peger på. Det ser lidt råddent ud i den ene side, og foran ligger en masse visne blade og knækkede kviste.

»Men er det ikke for rodet?« spørger Ebbe.

»Nej da, der skal bare ryddes lidt op.« Ketil begynder at fjerne bladene. »Det klarer vi i et snuptag.«

»Vi?« Ebbe samler en kvist op.
»Der er jo heller ikke meget plads derinde.« Han kigger ned under træet, hvor der er et meget lille hulrum.

»Der skal bare graves lidt. Så bliver der masser af plads,« Ketil hopper op og ned.

